

РЕШЕНИЕ

№ 1997

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4876** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39 от ЗУСЕСИФ вр. чл. 128, ал. 1, т. 1 от АПК вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С. П. Е. срещу решение от 12.04.2018 г. за отказ на искане за изменение на сключен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, издадено от Заместник-министър и Ръководител на УО на ОПРЧР. Моли решението да бъде отменено.

Ответникът - Ръководител на УО на ОПРЧР, моли жалбата да бъде оставена без разглеждане, евентуално отхвърлена. Претендира разноски. Представя списък /л. 86/.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 12.04.2018 г. /л. 18/ и във връзка с искане от дружеството-бенефициент за удължаване на срока на изпълнение на договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /БФП/ BG05M9OP001-1.003-0156-C01 от 22 на 28 месеца поради възникнали затруднения при подбора и назначаването на работа на лица от целевата група по проекта, ответникът е отказал сключване на допълнително споразумение.

На основание чл. 37, ал. 3 от ЗУСЕСИФ между страните е сключен административен договор /на флашката/ за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /ДБФП/ по оперативна програма Развитие на човешките ресурси /ОПРЧР/ 2014-2020. Срокът за изпълнение на договора е 16 месеца, считано от 01.07.2016 г.

съгл. т. 2.3, изменен с допълнително споразумение № 3 /на флашката/. Съгласно т. 3.45 от договора изменения в него се правят по взаимно съгласие. Съгл. т. 3.46 когато промяната в бюджета или описанието на дейностите /в т.ч. промяна на план графика на дейностите/ не засяга основната цел на проекта и няма да попречи за постигане на планираните резултати, бенефициентът има право да приложи изменението, за което задължително уведомява УО. В тези случаи не се сключва анекс.

В т. 3.49 срокът за изпълнение на дейностите отново препраща към т. 2.3, като е посочено, че бенефициентът е длъжен да уведоми незабавно УО за възникването на обстоятелства, които могат да възпрепятстват или забавят изпълнението на договора. Бенефициентът може да поиска удължаване срока за изпълнение на договора не по-късно от 1 месец преди изтичането му, при условие, че срокът не излиза извън рамките за изпълнение на операцията по оперативната програма и в съответствие с предвиденото в чл. 3.45, 3.46 и 3.47 от договора. Искането трябва да бъде придружено от всички, обосноваващи го доказателства, необходими за вземане на решение за изменение на договора. В т. 3.46 е уговорено, че УО може да не приеме направената промяна, ако не е добре обоснована необходимостта от извършването ѝ.

Цитираното по-горе допълнително споразумение 3 е сключено след направено от дружеството искане /на флашката/ за удължаване срока на изпълнение на проекта от 16 на 22 месеца поради невъзможност да бъдат намерени 40 лица от целевата група по проекта.

Бенефициентът е подал и второ искане за удължаване срока на проекта /на флашката/, като са изложени сходни съображения, а именно невъзможност да бъдат намерени 40 лица, които да отговарят на критериите по проекта. Приложен е и актуализиран план за изпълнение на дейностите по проекта в рамките на предложението удължен срок от 22 на 28 месеца.

Искането е прието за неоснователно с атакуваното решение от 12.04.2018 г. /л. 18 от делото/, като са изложени съображения, че веднъж договорът е удължаван на това основание, както и че липсва подробна информация какви конкретни действия са предприети от страна на бенефициента за изпълнение на дейност „П., назначаване и осигуряване на заетост“, както и за постигането на предвидените индикатори по проекта.

Във връзка с последващото изпълнение на договора са приложени искания и съответно решения за верификация на постъпило междинно плащане /л. 56/ и за верификация на постъпило окончателно плащане /л. 58/. С последното е отказано верифицирането на сума, а за неизпълнението на задължението по договора по индикатор „Безработни и неактивни участници“ – 40 броя и „Безработни и неактивни участници, които при напускане на операцията имат работа“ – 20 броя, е посочено, че няма засегнати разходи и се предвижда финансова корекция в размер на 0 лева.

С определение от 15.07.2019 г. АССГ отново е прекратил производството поради липса на правен интерес. Определението на АССГ е отменено от ВАС с определение от 28.10.2019 г. по адм.д. № 11786/2019 г. като делото е върнато с указания за произнасяне по същество.

От правна страна съдът намира следното:

Административният акт е издаден от компетентен орган съгл. чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕСИФ вр. чл. 29, ал. 1 от УП на МТСП и с оглед представените заповеди за компетентност /л. 17 и л. 15/, като при издаването му не са допуснати съществени

процесуални нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл. 39, ал. 1 и ал. 2 от ЗУСЕСИФ административният договор може да бъде изменян и/или допълван по инициатива на управляващия орган или по искане на бенефициента, когато това се основава на свързани с процедурата промени в правото на Европейския съюз и/или българското законодателство, в политиката на европейско и/или национално ниво, произтичаща от стратегически документ, или в съответната програма. Одобреният с административния договор проект може да бъде изменян и/или допълван по мотивирано искане на бенефициента и извън случаите по ал. 1. Промяната не може да води до нарушаване на принципите по чл. 29, ал. 1.

В случая, налице е хипотезата на чл. 39, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, тъй като е направено искане за изменение от бенефициента, което не попада в приложното поле на чл. 39, ал. 1 от ЗУСЕСИФ – не са налице изменения в правото на ЕС и пр. Не е налице и нарушение на принципите на чл. 29, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, за което между страните няма спор. Искането е обосновано с невъзможност да бъдат намерени лица, попадащи в целевата група на проекта – общо 40.

Настоящият състав намира атакуваният административен акт за законосъобразен като постановен в съответствие с чл. 39, ал. 2 от ЗУСЕСИФ и договореностите в ДБФП, цитирани във фактическата част на настоящото решение. Същият е мотивиран, като е налице съответствие между правната квалификация и посочените фактически основания за отказ. Последните се споделят изцяло от съда.

Направеното от С. П. О. искане за удължаване срока на изпълнение на дейностите по договора попада в приложното поле на т.3.49 от договора, като УО е упражнил своите правомощия по т. 3.46 и не е приел исканата промяна именно по съображения, че не е обоснована необходимостта от извършването ѝ. Това е така, доколкото искането не е придружено с документи, доказващи необходимостта от повторно удължаване на срока. В него има твърдения, сходни на тези в предходно искане за удължаване, което е било уважено. Повторно удължаване, обаче, правилно не е допуснато, предвид липсата на обосноваващи го доказателства, необходими за вземане на решение за изменение на договора съгл. т. 3.49, изр. последно от ДБФП. Налице са единствено твърдения на бенефициента без от негова страна да са ангажирани доказателства в тяхна подкрепа, а именно, че същият, макар да е направил всичко необходимо съобразно задълженията си по договора, не е могъл да намери 40 лица от изискуемата група. Такива доказателства не са ангажирани и в хода на съдебното производство съобразно указаната с разпореждането за насрочване доказателствена тежест. Налице са голословни твърдения, че наетите лица напуснали поради несправяне с работата, в каквато насока също липсват доказателства. Липсва и уведомление до УО съгл. т. 3.49, че са налице обстоятелства, които могат да забавят изпълнението на договора. Същото макар да не е предпоставка за подаване на искане за удължаване на срока, би било индиция, че са налице обстоятелствата, които се твърдят в искането.

Административният орган има право, но не и задължение да приеме исканото удължаване на срока. И доколкото искането се явява необосновано съобразно изискването на т. 3.49 от договора, като същото съдържа единствено изгодни за молителя твърдения, които не са доказани, то и за УО остава единствена възможност да го отхвърли.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноси. Ответникът претендира такива за юрисконсултско възнаграждение, поради което и жалбоподателят следва да му заплати сумата от 100 лева, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Не са налице предпоставките за приложение на чл. 25, ал. 2 от Наредбата, съгл. искането на ответника, тъй като се касае за административно дело, за което е налице изрична разпоредба, а и делото не е с материален интерес.
Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. О. срещу решение от 12.04.2018 г. за отказ на искане за изменение на сключен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, издадено от Заместник-министър и Ръководител на УО на ОПРЧР.
ОСЪЖДА С. П. О., ЕИК[ЕИК], да заплати на Министерството на труда и социалната политика направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: